

שלום רצבי

•

בְּלִי אֵיךְ בְּלִי מְתִי
כְּכֹר בָּא בְּשִׁבְרִים,
בְּתַרוּעָה
בְּחִצְרוֹת־מְנוֹת. סוּסִים
תְּמִיד עֲצוּבִים. נוֹעְצִים עֵינֵיהֶם
בְּאֲדָמָה הַטּוֹבָה
וְהִיא,
אֵיךְ לֹא, מְשִׁיבָה
לָהֶם וְהַשָּׁמַיִם
מְשִׁיבִים לָהּ
בְּאֵף וּבְחִמָּה; וְאַתָּה, יְחִידָתִי, וְאַתָּה
אֵת שְׁתַּמִּיד
מָה?
אֵינְךָ כְּאֵן כִּי תְּמִיד
אֵינְךָ אֶלָּא עֵינַי צוֹפֶיָה
בְּעוֹקֵד
בְּעֻקוֹד
אוֹחֲזוֹת מְאֻכְלָת
בְּפִיךָ הַקְּמוּץ.